

dannede personale med det formål at nå frem til en mere alsidig og sagligt begrundet stillingtagen til de foreliggende problemer, end den hidtidige ordning muliggjorde.

I maj 1950 nedsatte justitsministeriet et sagkyndigt udvalg med den opgave at overveje mulighederne for at gennemføre en ændring af politiets øverste ledelse. Dette udvalg erkendte vel, at der er knyttet administrative fordele til den foreslåede direktoratsordning, men fandt, at der specielt for politiets vedkommende foreligger en række modhensyn, som på afgørende måde taler imod gennemførelsen af denne ordning.

Udvalget har i sin betænkning, side 67—69, udførligt redegjort for disse modhensyn, hvis afgørende betydning jeg ganske kan tiltræde. Som det vigtigste skal jeg her fremhæve nødvendigheden af, at politiet, hvis virksomhed jo ikke sjældent medfører indgreb i den enkelte borgers daglige tilværelse, er undergivet tilsyn af en af politiet uafhængig administrativ myndighed, om hvis upariskhed ved behandlingen af klager over politiet borgerne ikke har grund til at nære tvivl.

Medens et mindretal indenfor politiledelsesudvalget bl. a. ud fra de nævnte hensyn foretrak at bevare den nuværende ordning med mindre ændringer, anbefalede udvalgets flertal, at man søgte ved at opnå de med direktoratsordningen forbundne fordele ved at samle politiets ledelse i 2 kontorer i justitsministeriet, hvorved man efter flertallets opfattelse ville undgå direktoratsordningens uheldige sider.

Jeg kan ikke tiltræde dette forslag — den såkaldte departementsordning. Jeg lægger herved navnlig vægt på, at det efter forslaget er tanken, at personalet i de 2 kontorer i ministeriet delvis skulle bestå af egentligt politipersonale, således at ministeriet ikke ville fremtræde som en af politiet helt uafhængig myndighed.

Jeg finder det derfor rigtigst at *bevare den nuværende ordning med en deling af politiets centrale ledelse mellem justitsministeriet og rigspolitietschefen*, dog således at de ulemper, som forvaltningskommissionen har påpeget, afhjælpes ved de lovændringer og administrative foranstaltninger, der er nærmere omtalt i bemærkningerne til lovforslaget“

Lovforslaget fik i folketinget en overvejende velvillig modtagelse, idet kun *kommunisterne* gik imod det, hvilket de særlig begrundede med utilfredshed med opretholdelsen af politiets kartoteker, som efter deres mening havde et uforholdsmæssig stort omfang.

Det udvalg, som fik lovforslaget til behandling, indstillede det enstemmigt til vedtagelse med de foran omtalte ændringer.

Efter at disse var tiltrådt uden afstemning, vedtoges lovforslaget ved 3. behandling med alle øvrige stemmer mod kommunisternes.